

STOCKHOLMS STAD

Droskägarnas taxering

PN har under våren haft att handlägga ett stort antal eftertaxeringar och taxeringar av droskägare. Det visade sig nämligen vid verkställd bokgranskning, att många droskägare deklarerat för låga inkomster under en följd av år och att därigenom betydande skattebelopp undanhållits, i vissa fall häpnadsväckande summor.

De första fallen gällde ett par personer med flera droskrättigheter. I ett fall kunde konstateras, att icke alla av de anställda chaufförerna redovisade inkörssummorna bokförts. Chaufförerna plögade redovisa flera körda pass på en gång och antecknade då på redovisningslappens baksida inkomsten av de olika passen. Därvid antecknades jämväl taxameterapparatens ställning vid passets början och slut. Det framgick tydligt, att åtskilliga lappar saknades. Den skattskyldige vidgick så småningom, att han underlåtit redovisa vissa inkomster, vilket enligt hans uppgift hade sin grund däri att chaufförerna önskade erhålla inkomsten av vissa pass skattefria. Lönen inkl. procent bokfördes därför ej för vissa pass och inkörslapparna för dessa pass plockades un-

dan. Tillsammans uppgick de undandragna beloppen till resp. 55.000, 63.000 och 72.000 kr. för de senaste tre åren. Vid 1952 års taxering ledde detta till en höjning av taxeringen från 14.000 till 86.000 kronor.

En annan droskägare hade 1952 deklarerat 10.000 kr. Vid granskning framkom till en början, att bonus från enbart en bensinfirma om 13.000 kr. icke uppgivits samt att stora belopp utkvitterats för kontorskostnader och garagehyra, samt vidare att tillgångar i rörelsen icke deklarerats som förmögenhet. Då granskaren misstänkte, att icke heller alla inkomster fanns med, önskade han få del av primärmaterialen. Det uppgavs då först, att detta icke fanns bevarat. Tydligt blev denna position så småningom ohållbar och åtminstone en del redovisningslappar kröp fram. Resultatet blev en höjning av taxeringen till 64.000 kr.

Vid de följande granskningarna befinns grundmaterialen genomgående ha förkommit. Resultatet av de första granskningarna hade tydligen hunnit sprida sig. Emellertid hade man fått tillgång till så pass omfattande uppgifter, att bensinförbrukningen per mil, cirka 2 liter, och inkörssumman per mil, omkring

6 kr., kunde tämligen exakt fastställas och bensinförbrukningen hade man i de avgivna deklARATIONERNA. Bokgranskaren tvingades alltså nu att verkställa kalkyler från denna utgångspunkt. Nu började protesterna att komma från de granskade. Man igångsatte en utredning om bensinförbrukning, varvid man emellertid knappast kan sägas ha använt jämförbart material. I varje fall stämde resultatet dåligt med det erfarenhetsmässiga resultatet vid de tidigaste granskningarna. Vidare bestreds möjligheten att köra in de summor per pass, som granskaren kommit fram till. Vidare hänvisade man egendomligt nog till priskontrollnämndens undersökning av droskrörelsens lönsamhet för kontroll av taxornas lämpliga höjd. Denna undersökning torde nämligen ha baserats just på de felaktigt uppgivna inkomsterna.

Särskilt en droskägare gjorde högljudda invändningar. Bensinförbrukningen låge snarare vid 3 liter per mil och inkörssumman per pass väsentligt lägre än som antagits, varför hans deklARATION vore riktig. Vidare lämnade han en kassaredogörelse för de senaste fem åren, varav skulle framgå, att hans inkomster varit tillräckliga för att förklara förmögenhetsökning sedan levnadskostnaderna bestritts. Endast en obetydlig återbäring hade av förbiseende blivit bortglömd ett av åren. Granskaren gick med hänsyn till lämnade uppgifter angående bilarna med på en höjning av bensinåtgången till 2,1 liter per mil.

Nya bemötanden inkom med anförande av exempel på hur stora förlustrisker det fanns inom droskrörelsen. Kunder smiter från betalningen, bilarna skall köras till besiktning och taxameterkontroll, motorerna måste vara i ständig gång den

kalla årstiden, bilarna har lånats ut till anställda under fridagar etc. Varför deklARATIONEN ”stod orubbligt fast” vid sin ståndpunkt.

Emellertid var den skattskyldige oförsiktig nog att nämna, att han ”funnit” en del redovisningslappar. De avlämnades så småningom. Det visade sig nu, att betydande belopp icke bokförts men också att en del löner icke införts. Ett par chaufförer skulle nämligen ha 10 kr per pass och 13 %, på inkörssumman skattefria och detta drogs av före bokföringen. Extra chaufförers inkörssummor och löner medtogs ej alls. Men ej heller bensinåtgången var riktig enligt den skattskyldiges påstående. Varje dag hade han lagt till 5 liter utöver den verkliga inköpta kvantiteten. Granskaren liksom PN godtog dessa senare förklaringar. Det blev i alla fall en höjning av 1952 års taxering med över 15.000 kr från 18.000 till 33.000 kr. Men det intressanta i just detta fallet var, att då granskaren räknat med en bensinförbrukning om 2,1 liter per mil och en milinkomst om 6 kr, visade förbrukningen sig till slut vara 2,07 liter per mil och milinkomsten 6,01 kr. Det vill med andra ord säga, att de resultat granskaren kommit till nog i de allra flesta fall får anses ha varit så rättvisande man rimligen kan begära för sådana skattskyldiga, för vilka bokföringsmaterialet råkat komma på villovägar. Det var också med tämligen lugnt samvete PN därefter åsatte taxeringar i enlighet med de resultat till vilka granskaren kommit.

Granskare har varit i åtminstone de flesta fall, som kommit under PN:s prövning, taxeringsrevisor Erik Nilsson, som obestriddligen utfört ett mycket gott arbete.